

Εν Κερκύρα, τῇ 17 Μαρτίου 1861

Η ΕΞΟΡΙΑ ΤΟΥ ΗΛΙΑ ΖΕΡΒΟΥ.

Σάν ἓνα φάντασμα λαμπρὸ ἢ ματωμένη Ἑλλάδα,
Ποῦ 'ς τῇ μεγάλῃ τῇ σκληρίᾳ
Ἦτον κρυμμένη 'ς τὰ βουνά
Μ' ἀγγελικὴ χλομάδα,

Βλέπει πουλάκι ἐρωτικὸ κ' εὐθὺς τὸ σταματᾷνει
—Συρε 'ς τὸ βράχο τὸ σκληρὸ,
Σύρε πουλί μου 'ς τὸ Ζερβὸ
Καὶ πές του νὰ ὑπομένῃ.

Τὸ μέλλον ἔβλεπε λαμπρὸν ὁ Ἥρω 'ς τὸ ὄνειρό του,
Οὐδὲ θυμόντανε παιδιὰ,
Ποῦ τάχε ἀφήσῃ 'ς τὴν ἐρημίαν,
Οὐδὲ τῇ συζυγῷ του.

Μιλῶντας τοῦ πατέρα τους τὰ μαύρα ξενοχτᾶνε.
Ταῖς ἀλυσεὶς τοῦ δυστυχῆ
Πόσαις φοραῖς ἀπ' τὸ νησί
Ἀκοῦσαν ν' ἀντιχᾶνε.

Κ' ἐκείνη, ποῦ τῇ νιότη τοῦ γλυκὰ παρηγοροῦσε,
Νὰ κλάψῃ ἐζήταε πικρά
Γιὰ νὰ ἐλαφρώσῃ τὴν καρδιά,
Ἀλλὰ δὲν ἤμποροῦσε.

—Ψυχὴ μεγάλη τῇ φωτιά τῆς Κόλασις νικάει—
Ὁ οὐρανὸς εἶναι ἀνοιχτός·
Σὲ λάμψιν ἄσβεστη ὁ Ζερβὸς
Ἀλλῇ ζωῇ κυττάει.—

—Δὲν εἶν' τραγοῦδι ἐρωτικὸ ποῦ χειλαδεῖς πουλί μου.
—Ἡ μάνα μας μὲ στέρνει ἐδῶ.—
Ὑπομονὴ νᾶχῃς Ζερβὸ
Κ' ἐξύπνισε μὴ κοιμῶ . . .

Γιγάντωσεν ἡ Ἀνατολὴ, γιγάντωσε ἡ ψυχὴ σου
Σάν γένῃ 'ς τὴν Ἀγίαν Σοφίαν
—Χριστὸς ἀνέστη—τῇ λαμπριᾷ
Τότε καὶ σὺ κοιμήσου.

11 8
17
01
52